

Покликаний в Меджугор'ї

Categories : [Свідчення](#)

Date : 02.09.2017

Дорогі друзі! Мене звати Дітмар Зайфферт. Я народився в Німеччині, неподалік від міста Штутгарт. У мене два брати й одна сестра, вони всі старші за мене. З дитинства я мріяв стати священником, оскільки був міністрантом на нашій парафії й любив здійснювати паломництва з матір'ю. Особливо мені була близькою Богородиця, я просто любив Її і, не дивлячись на різні особисті й сімейні труднощі, завжди звертався до Неї у важкі хвилини. У травні ми завжди прикрашали статую Богородиці в нашому домі польовими квітами.

Але під час навчання в гімназії я пройнявся духом безбожного гуманізму й віддалився від мого Бога. Слава Богові, Він не віддалився від мене, а послав мені доброго священика, який спрямував мене на правильний шлях. Я вступив до духовної семінарії в м. Айхштетт у Баварії. Однак останнього року навчання в мене почалися тяжкі сумніви щодо мого покликання, і я покинув семінарію. Я ще не навчився ставати смиреним перед Богом, і Він був змушений спровадити мене на важку дорогу навернення.

Я перевчився на програміста й працював 10 років у цій професії. Всі ці роки я втікав від мого Бога або, краще сказати, від самого себе. Мені стало так погано, я відчував таку порожнечу, що жити не хотілося. Як блудний син, почав згадувати добрі часи, коли я був із Богом, і почав щоденно молитися один десяток святого Розарію. І мені якось полегшало на серці. Потім я додав другий десяток - і знову стало легше. Так поступово я повернувся до духовного життя. Багато було страхів та сумнівів, але молитва підтримувала мене. Про покликання думати навіть не наслідуювався, відчуваючи себе зовсім ницим.

1998 року я отримав запрошення на семінар з отцем Йозо Зовко в Меджугор'ї. Він тицяв у мене пальцем, говорячи: «Ти повинен стати священником!» Я був шокований! Я цього ніяк не чекав. «Як я можу бути священником?»

Зовсім розгубленим я пішов до каплиці. Вона була порожньою, і я почав вголос розмовляти з Ісусом у дарохранительниці: «Господи, якщо Ти мене хочеш - я не проти. Але я не знаю, до кого звернутися!» Тієї ж миті почув голос за спиною: «Єпископ Верт у Новосибірську шукає людей! Звернися до нього!» Злякано я обернувся й побачив бородатого дідуся, що всміхався мені. Він - професор із Австрії - стежив за мною в каплиці, а я не помітив цього. Боже провидіння!

У цей момент я відчував велику внутрішню радість і мир та був упевнений: «Бог

Світло Марії

Приносити Ісуса - світло Марії - кожному людському серцю

простив мені, Він зі мною й дає мені новий шанс! Марія не відвернулася від мене!» Я зробив перші кроки в цьому напрямку й почав шукати контакти в Новосибірську. Я відчував Божу допомогу й провидіння. Я молився приблизно так: «Господи, якщо це від Тебе, тоді провадь мене далі. Та якщо ні, тоді припини чимшвидше!» А Бог вів мене далі, і я відчував себе комфортно та умиротворено на цьому шляху.

2000-го року я переїхав до Новосибірська й пройшов там річну практику. Тоді мені стало ясно, що я хочу бути священником саме в Росії.

Єпископ Йосиф Верт прийняв мене своїм кандидатом для священства. У 2001 році я прийняв від нього рукоположення в дякони, а в 2002-му - у священника. Відтоді я служу в маленькому місті Куйбишеві в Західному Сибірі. Робота не легка, тому що в більшості людей нема католицької традиції й віра часто не така глибока та важко проникає в серця людей. 70 років комунізму не минають безслідно й не стираються так швидко. Але є й багато радості в служінні Господеві й людям. Особливо тішать правдиві навернення людей, які починають духовне життя практично з нуля. І я люблю цих людей, співчуваю їм. Вони дуже щедрі.

Я вдячний Богові за своє покликання служити Церкві й людям у Росії. Він не вибирає найкращих і найздібніших, аби ніхто не хвалився. Марія згладжує багато помилок та дурниць у нашому житті. Слава Богу!

О. Дітмар